

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Caprimed S.R.L.**, se sídlem Via Lo Palazzo 24, Capri, Itálie, zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2021, č. j. 14 Af 35/2020-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020, č. j. 32242/20/5300-21441-712772, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 2. 11. 2018, č. j. 7801965/18/2001-53521-105303, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období kalendářního roku 2017 týkající se plnění českých dodavatelů.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 22. 11. 2021, č. j. 14 Af 35/2020-53, žalobu zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že argumentace žalobce, že není cestovní kancelář v běžném slova smyslu a že k tomu ani nemá potřebná oprávnění, nemá pro aplikaci zvláštního režimu podle § 89 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), žádný význam, stejně jako klasifikace jeho živnosti. Naopak rozhodující je podle městského soudu to, zda žalobce v rámci své činnosti uskutečňuje plnění totožná s plněními uskutečňovanými cestovními kancelářemi. Žalovaný podle městského soudu správně dovodil, že většina plnění poskytnutých žalobcem společnosti Framesi S.p.A. (zajištění dopravy, ubytování a stravování, organizace zábavného programu a asistenční služby) představovala služby cestovního ruchu. Výjimkou je pouze zajištění prostor pro pořádání předváděcí akce. Městský soud rovněž souhlasil i s celkovým hodnocením žalovaného, že služby cestovního ruchu v daném případě nepředstavují pouze doplňkové služby. Podle městského soudu je nutno vzít v potaz zcela převažující poměr služeb cestovního ruchu a ostatních služeb, tedy pouze zajištění prostor pro pořádání předváděcí akce. K tomu zdůraznil, že žalobce neorganizoval program předváděcí akce. Činnost žalobce naopak měla těžiště v zajištění služeb za účelem účasti účastníků předváděcí akce. Jednalo se o jejich dopravu, ubytování, stravování a trávení volného času po skončení předváděcí akce. To jsou typické služby cestovního ruchu. Lze tedy dovodit, že služby cestovního ruchu byly v daném případě hlavní činností žalobce, a naopak zajištění prostor pro pořádání akce nelze považovat za službu rozhodnou. Tento závěr je také podpořen cenou, kterou si žalobce za své služby účtoval. V daném případě služby týkající se pronájmu prostor tvořily částku 1 164 213 Kč. Oproti tomu fakturované částky za služby, které městský soud shodně s žalovaným specifikoval jako služby cestovního ruchu, tvořily 7 304 199 Kč. Jde tedy o více než šestinásobek ceny služeb, které nejsou službami cestovního ruchu. Není tak podstatné, co je obecně hlavním záměrem podnikatelské činnosti žalobce. Podstatné je, jaké konkrétní služby v daném případě žalobce poskytl a zda se jedná o cestovní služby ve smyslu § 89 zákona o DPH, či nikoliv. Městský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud shledal, že žalobce ohledně daných plnění splnil podmínky pro aplikaci zvláštního daňového režimu podle § 89 zákona o DPH. Žalobce tak nemůže podle odstavce 8 tohoto ustanovení uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené svým dodavatelům za účelem realizace daného plnění pro svého odběratele.

[4] Městský soud dále nesouhlasil s námitkou žalobce, že zvláštní režim podle § 89 zákona o DPH lze použít, pouze pokud odběrateli jsou cestující, a že český zákon o DPH je v rozporu s čl. 306 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice“). Městský soud poukázal na to, že touto otázkou se již zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-269/11, Komise proti České republice a explicitně odmítl výklad směrnice zastávaný žalobcem. Soudní dvůr dospěl k závěru, že je třeba ustanovení článků 306 až 310 směrnice vykládat v souladu s přístupem založeným na zákazníkovi. Žalobce v žalobě opakuje argumentaci zastávanou Komisí v dané věci, která byla Soudním dvorem odmítnuta. Ustanovení § 89 odst. 1 zákona o DPH tak není v rozporu se směrnicí. Žalovaný tedy nepochybil, pokud zvláštní režim zdanění podle tohoto ustanovení aplikoval na plnění žalobce poskytnuté nikoliv přímo konkrétním fyzickým osobám jako cestujícím, ale společnosti Framesi jako svému zákazníkovi. Podle městského soudu je s ohledem na citovaný rozsudek Soudního dvora tato otázka výkladu evropského práva *acte éclairée* a není tedy ani důvod podávat předběžnou otázku Soudnímu dvoru.

pokračování

[5] Městský soud dále uvedl, že pokud se žalobce dovolával uplatnění výjimky podle § 89 odst. 14 zákona o DPH, jde o jeho tvrzení. V souladu § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, bylo tak na žalobci, aby prokázal skutečnosti pro uplatnění této výjimky. Žalovaný přitom žalobci přesvědčivě v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč nesplnil podmínky pro aplikaci této výjimky.

[6] K argumentaci žalobce, že pokud bude mít soud za to, že důkazní břemeno bylo na žalobci, očekává poučení podle § 118a občanského soudního řádu, městský soud dodal, že v soudním řízení správním není § 118a občanského soudního řádu vůbec aplikovatelný. Je tomu tak proto, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy přezkoumávají zákonnost vydaného správního rozhodnutí a zda je založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správní soudy nevydávají rozhodnutí ve věci. V jejich pravomoci je pouze zrušení napadeného rozhodnutí. Otázka unesení důkazního břemene tedy nevzniká přímo v řízení před soudem, ale pouze v řízení před správními orgány.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítal, že jeho činnost nelze podřadit pod zvláštní režim pro cestovní službu ve smyslu § 89 zákona o DPH, neboť nevykonává činnost cestovní kanceláře, ale zajišťuje služby pro pořádání mezinárodních konferencí, ani pro výkon činnosti cestovní kanceláře nemá oprávnění. Hlavní činnost stěžovatele nesouvisí s cestováním a služby, které se kryjí s některými službami poskytovanými cestovními kancelářemi, jsou pouze doprovodné. Pro hodnocení, zda jde o doplňkové služby, je třeba hodnotit nejen poměr z finančního hlediska, ale především hlavní záměr podnikatelské činnosti subjektu. Tím je v případě stěžovatele pořádání mezinárodních akcí pro velké společnosti a poskytování ubytovacích a stravovacích služeb je pouze doplňkovou službou ke zvýšení kvality hlavního produktu. Městský soud posuzoval toliko finanční hledisko, tedy ceny služeb, aniž by se zabýval tím, jaké je skutečné těžiště poskytování služeb stěžovatele.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že *„skutečnost, že plnění nebylo poskytnuto soukromé osobě, není pro posouzení, zda se jednalo o cestovní službu nikterak relevantní. Odběratelem cestovní služby (zákazníkem) ve smyslu ust. § 89 ZDPH totiž může být jakákoliv osoba (fyzická i právnická) bez ohledu na skutečnost, zda jedná jako podnikatel či jako soukromá osoba.“* Podle názoru stěžovatele je zákon o DPH v rozporu se zněním čl. 306 a násl. směrnice. V případě rozporu vnitrostátního zákona a směrnice Evropské unie se uplatní přímý účinek směrnice. Je proto nutné omezit zvláštní režim pro cestovní službu pouze na případy, kdy služba je poskytována přímo cestujícím, a nikoliv jiným zákazníkům, jako v tomto případě, kdy je služba poskytována jinému pořadateli akce. Stěžovatel k tomu argumentoval různými jazykovými verzemi směrnice, kde sice některé používají pojem „zákazník“, ale většina používá pojem „cestující“. Stěžovatel se domnívá, že je nutno tuto otázku vyložit rovněž s ohledem na zásadu, podle které je v daňových věcech třeba právo vykládat ve prospěch daňového poplatníka. Podle názoru stěžovatele je třeba položit Soudnímu dvoru EU novou otázku v tomto kontextu, kdy žalobcem je soukromá osoba proti členskému státu, a to zda má být v předmětném případě použito přímého účinku

směrnice a zda tato směrnice má být vyložena tak, že podmiňuje zvláštní režim pro cestovní kanceláře poskytnutím služby cestujícímu.

[10] Stěžovatel závěrem namítal, že splnil podmínky pro uplatnění výjimky ze zvláštního režimu pro cestovní službu ve smyslu § 89 odst. 14 zákona o DPH. Stěžovatel nemusí nijak dále prokazovat, že společnost Framesi službu dále neprodává dalším zákazníkům, naopak je to žalovaný, který musí prokázat, že by tomu tak bylo. Městský soud však uzavřel, že důkazní břemeno leží na stěžovateli. I kdyby tomu tak bylo, obsah spisu postačuje k učinění tohoto závěru a nebylo třeba doplňovat žádné další důkazy. Naopak žalovaný by musel navrhnout důkazy k prokázání opaku. Kromě toho i kdyby stěžovatel musel tvrdit či prokázat další skutečnosti, soud jej měl v tomto případě poučit podle § 118a občanského soudního řádu.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podpořil závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Vyjádřil se rovněž podrobně k jednotlivým okruhům kasačních námitek.

IV.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobnou věcí, tj. otázkou, zda organizátor propagační akce, který není běžnou cestovní kanceláří a nemá potřebná živnostenská oprávnění, poskytuje cestovní službu, pokud propagační akce zahrnuje dílčí služby cestovního ruchu jako dopravu, ubytování či stravování, které organizátor pořídil od subdodavatelů, se již zabýval v rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 10 Afs 179/2020-56. V tomto rozsudku dospěl k závěru, že v takovém případě se použije zvláštní režim zdanění a organizátorovi nevznikne nárok na vrácení daně v jiném členském státě. S argumentací uvedenou v citovaném rozsudku se nyní rozhodující senát ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto rozsudku.

[16] Poskytovatel cestovní služby, který jedná se zákazníkem vlastním jménem, je povinen použít zvláštní zdaňovací režim pro poskytnutí cestovní služby zákazníkovi (§ 89 odst. 1 zákona o DPH).

[17] V § 89 odst. 2 zákon vykládá základní pojmy zvláštního zdaňovacího režimu: a) poskytovatelem je osoba povinná k dani, která poskytuje zákazníkovi cestovní službu, b) zákazníkem je osoba, které je poskytnuta cestovní služba, c) cestovní službou je služba zákazníkovi, která spočívá v kombinaci zboží či služeb cestovního ruchu; tyto služby jsou nakoupeny od jiných osob povinných k dani. Cestovní služba se považuje za jednu službu,

pokračování

i když se k jejímu uskutečnění využije více zboží či služeb cestovního ruchu. Za cestovní službu se považuje i taková služba zákazníkovi, která zahrnuje jen jednu službu cestovního ruchu – ubytování nebo dopravu osob.

[18] Poskytovatel cestovní služby nemá nárok na odpočet daně ani na vrácení daně v jiném členském státě u zboží a služeb cestovního ruchu nakoupených od plátců nebo od osob registrovaných k dani v jiném členském státě, které poskytuje zákazníkovi jako součást cestovní služby (§ 89 odst. 8 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2021; nyní jde o odst. 13).

[19] Tento zvláštní režim provádí unijní právo – čl. 306 směrnice Rady 2006/112/ES (směrnice o DPH), případně dříve čl. 26 směrnice Rady 77/388/EHS (Šestá směrnice). Podle těchto ustanovení uplatňují členské státy zvláštní režim DPH na plnění uskutečňovaná cestovními kanceláři podle této kapitoly, jedná-li cestovní kanceláře s cestujícími svým vlastním jménem a k uskutečnění cesty využívají dodání zboží a poskytnutí služeb jinými osobami povinnými k dani.

[20] Cestovní službu vymezuje zákon o DPH jako kombinaci služeb cestovního ruchu a odkazuje přitom v poznámce pod čarou na zákon č. 159/1999 Sb., o některých podmínkách podnikání v oblasti cestovního ruchu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cestovním ruchu“). Ten službami cestovního ruchu rozumí dopravu, ubytování či jiné služby (§ 1 odst. 1 zákona o cestovním ruchu). Obdobně se vyjádřily také Soudní dvůr i Nejvyšší správní soud (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. 10. 2005 ve věci *iSt*, C-200/04, bod 21; ze dne 26. 9. 2013 ve věci *Evropská komise proti České republice*, C-269/11, bod 53; rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Afs 103/2010-274, bod 25).

[21] Pořídil-li proto stěžovatel od subdodavatelů dílčí služby jako dopravu, ubytování, stravování, organizaci zábavného programu a asistenční služby, šlo o služby cestovního ruchu. Tyto služby dohromady tvořily jednu komplexní službu, organizaci předváděcí akce, kterou je proto třeba považovat za cestovní službu (§ 89 odst. 2 písm. c) zákona o DPH], jak ostatně příslušně konstatoval městský soud.

[22] Daňový pojem *cestovní služba* pak nelze vykládat jako synonymum pojmu *zájezd* podle zákona o cestovním ruchu, ačkoliv jsou oba kombinací služeb cestovního ruchu. Zákon o DPH totiž hovoří výslovně o *kombinaci služeb cestovního ruchu*, nikoliv o *zájezdu*. Nepoužívá tedy legislativní zkratku *zájezd* s konkrétním významem. Z toho je patrné, že úmyslem zákonodárce nebylo ztotožnit cestovní službu s pojmem *zájezd*, ale jen ji vymežit pomocí pojmu *služby cestovního ruchu*. Tomuto výkladu nasvědčuje i rozdílný význam pojmů *zájezd* a *cestovní služba*. *Zájezd* nezahrnuje prodej kombinace služeb jinému podnikateli za účelem dalšího podnikání (§ 1 odst. 3 písm. a) zákona o cestovním ruchu]. Naopak cestovní služba je v judikatuře Soudního dvora vykládána jako kombinace služeb, která může být poskytnuta jak soukromé osobě, tak podnikateli, který využije nakoupenou službu při své ekonomické činnosti nebo ji například poskytne svým zaměstnancům (rozsudek ve věci *Evropská komise proti České republice*, bod 56 a 57). Zákon o cestovním ruchu se tak použije jen jako vodítko pro výklad pojmu *služba cestovního ruchu*; ostatně i proto na něj zákonodárce odkazuje jen v poznámce pod čarou (nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98).

[23] Na použití zvláštního zdaňovacího režimu tak nemělo vliv to, že stěžovatel poskytl cestovní služby jinému podnikateli (společnosti Framesi), který je využil k dalšímu podnikání (k vlastní propagaci vůči zákazníkům či obchodním partnerům). Šlo totiž o poskytnutí cestovní služby zákazníkovi [§ 89 odst. 2 písm. b) zákona o DPH]. Nejvyšší správní soud v tom souhlasí s městským soudem.

[24] Zákonnost napadeného rozsudku nelze zpochybnit ani námitkou, že stěžovatel není cestovní kancelář, neboť nemá živnostenské oprávnění v oblasti cestovního ruchu a jeho služby neodpovídají ani náplni živnosti cestovní kanceláře, ani judikatuře Soudního dvora.

[25] Podle Soudního dvora platí zvláštní zdaňovací režim pro cestovní služby také v případě, že poskytovatel není cestovní kancelář nebo organizátorem turistických zájezdů v běžném smyslu, pokud při své činnosti uskutečňuje totožná plnění. Výklad, který by vyhrazoval zvláštní zdaňovací režim cestovních služeb jen pro cestovní kanceláře či organizátory turistických zájezdů v běžném smyslu, by totiž vedl k tomu, že by totožné služby spadaly pod různé daňové režimy v závislosti na formální povaze hospodářského subjektu (rozsudky ze dne 22. 10. 1998 ve věci *Madgett a Baldwin*, C-308/96 a C-94/97, body 20 a 21; ve věci *iSt*, bod 22; nebo ze dne 1. 3. 2012, ve věci *Star Coaches*, C-220/11, bod 21). Pro daňové posouzení proto není podstatné, že stěžovatel není běžnou cestovní kancelář, případně že nemá potřebná živnostenská oprávnění. Naopak rozhodující je, že stěžovatel vlastním jménem uskutečňoval cestovní služby, tedy plnění totožná s plněními uskutečňovanými cestovními kancelářemi. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatel je poskytovatelem cestovních služeb [§ 89 odst. 2 písm. a) zákona o DPH].

[26] Podle Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel při organizaci propagační akce jednoznačně poskytl cestovní služby. I když primárním účelem akce byla propagace společnosti Framesi, cestovní služby poskytnuté návštěvníkům akce tvořily podstatnou, ne-li stěžejní část akce. Krom samotného zajištění prostor pro pořádání akce stěžovatel totiž návštěvníkům poskytl i dopravu na místo akce, ubytoval je v hotelu, zajistil jim stravu a zážitkový program. Pokud by nebylo těchto cestovních služeb, spočívala by organizace akce především ve sjednání pronájmu kongresového sálu a jeho vybavení. Cestovní služby proto představovaly podstatný (i z hlediska finančního) podíl na stěžovatelových službách a pozitivní zážitek z nich mohl výrazně přispět k propagaci společnosti Framesi. Účel pobytu proto neměl vliv na použití zvláštního zdaňovacího režimu pro cestovní služby. Rovněž judikatura Soudního dvora potvrzuje, že rozsah působnosti článku 306 směrnice o DPH (dříve čl. 26 šesté směrnice) není omezen v závislosti na cestou sledovaném cíli: „Krom toho je zjevné, že taková dodatečná podmínka, pokud jde o provedení článku 26 šesté směrnice, by mohla zapříčinit rozlišování mezi hospodářskými subjekty na základě cíle pobytu, který v cílovém státě nabízejí, a nepopíratelně by vyústila v narušení hospodářské soutěže mezi dotčenými subjekty a obrození jednotného používání této směrnice.“ (rozsudek ve věci *iSt*, bod 37).

[27] K otázce, zda do tohoto režimu spadá i daňový subjekt, který své služby neprodává přímo „cestujícím“, tj. fyzickým osobám jako spotřebitelům, postačí odkázat na již zmíněný rozsudek *Evropská komise proti České republice* z roku 2013, kde Soudní dvůr vyslovil obecné

pokračování

pravidlo, podle něž zvláštnímu zdaňovacímu režimu podléhají i ty subjekty, které prodávají své cestovní služby jinému podnikateli (a ten je využívá pro své podnikání). Právě takovým subjektem je v nyníjší věci stěžovatel.

[28] Nejvyšší správní soud se zabýval rovněž otázkou, zda je třeba položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku týkající se zvláštního zdaňovacího režimu podle čl. 306 směrnice o DPH. Výjimkou z této povinnosti, kterou každému soudu poslední instance ukládá čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, může být jen situace, kdy se k dané otázce již vztahuje ustálená judikatura Soudního dvora nebo je výklad práva EU natolik jednoznačný, že neponechává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *CILFIT*, C-283/81). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro uplatnění této výjimky, neboť závěr všech dosud rozhodujících orgánů o daňovém režimu poskytnuté služby je podložen judikaturou Soudního dvora. Nejvyšší správní soud proto předběžnou otázku nepoložil.

[29] Nejvyšší správní soud se dále shoduje s žalovaným i městským soudem, že v daném případě nebylo možné aplikovat výjimku podle § 89 odst. 14 zákona o DPH, neboť stěžovatel neprokázal splnění podmínek pro její aplikaci, tj. neprokázal, že šetřená plnění poskytl v tuzemsku osobě, která není poskytovatelem cestovních služeb. Argumentace stěžovatele je velmi obecná a nebrojí proti závěru žalovaného, aprobovaného městským soudem, podle něhož ze zjištěného skutkového stavu (zejména z daňových dokladů) vyplývá, že stěžovatel šetřená plnění svému odběrateli poskytl s místem plnění v Itálii a nikoliv v tuzemsku. Žalovaný v bodě 60 rozhodnutí o odvolání rozvedl, že lze taktéž důvodně pochybovat o skutečnosti, že odběratel (společnost Framesi) nemůže být ve vztahu k těmto plněním považován za poskytovatele cestovních služeb, neboť podle zjištěného skutkového stavu společnost Framesi přijaté cestovní služby následně poskytla koncovým spotřebitelům s určitou přidanou hodnotou v podobě odborné náplně kongresu. V této souvislosti městský soud správně uvedl, že důkazní břemeno k prokázání splnění výjimky podle § 89 odst. 14 zákona o DPH tížilo stěžovatele, který jej neunesl.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud rovněž nepochybil, když dospěl k závěru, že § 118a o.s.ř. se v řízení před správními soudy neuplatní. Tento svůj názor městský soud podpořil relevantní judikaturou. Stěžovatel chybně zaměňuje soudní řízení správní za řízení občanskoprávní. Správní soud není povinen účastníku řízení před rozhodnutím ve věci poskytnout poučení, že jeho tvrzení dosud nebyla prokázána, a vyzývat jej k doplnění důkazních návrhů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012-102, ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 140/2015-41, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 3 As 37/2016-36, či ze dne 6. 4. 2017, č. j. 7 As 215/2016-43).

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2023

David Hipšr
předseda senátu